

A KÖVEZET

Lovak, tatár lovak a kőlapokban,
alulról üvegkoccanású léptek.
Voltam már minden, mondta nagyapám is,
fejemre, számra, ujjaimra léptek.

Üvegemberek sokadalma járkál,
vonul felül – és visszajár alatta,
a taposást, a megtaposást végül
a fennfutó sor mindig visszaadja.

TORNAI JÓZSEF

A SZIGET, MELYNEK NINCS VÉGE

A sziget, melynek nincs vége:
kagylószemétre tüzel a nap.

Gyökerek közt szerelmesek fekszenek,
befesti combjukat a tajték,
bőrükbe rakja homokját a nappali szél,
az éjszakai szél.

Minden kő a te csontod.

Madarak árnyék-ősze,
csillagok robogása, fehér szétszakadása
a part fölött.

Almodból kitör egy fa:
a fában gyereksírás.

Vörös sziklák körül
angyalok mézárszéke.

Vadmálna denevérleveleivel küszködik
az erdő;
hosszú tisztáson menekül az út

tél óta, nyár óta, tavasz óta.

SZÉL, CSILLAG, ÉJSZAKA

A szerelem, mit kézbe-zárhatok, hajnalkép-szerelem,
A szerelem, ki csalogat,
szél, csillag, éjszaka.

Mennyországot választottam
és tökéletes bünt,
hogy a csodálkozást kioltsam.

Mikor hozzámérsz, nem én sírok, mocsár-erdő felel,
mikor kinyílsz, nem én kísértlek,
fehér kutakban utazol:

se megtöretés, se föltámadás.